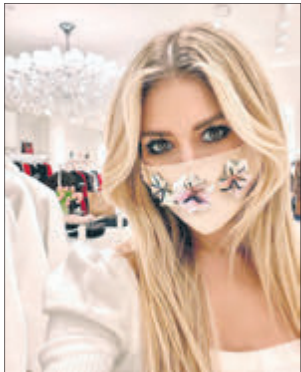

SEX=БАЛЯСЫ

Каронны МАСКАрад

Вы заўважылі, што апошнім часам у грамадскіх месцах стала нашмат больш прыгожых дзяўчат?! Іх і раней не бракавала, па праўдзе кажучы, але ж цяпер... Яно як раней было? («Абганяе хлопец дзяўчыну, аглядваецца і з прыкрасцю кідае: «Эх, якую «пятую кропку» сапсавала!») А цяпер большасць у масках, толькі адны вочкі блішчаць! («Людзі, якія носяць маскі на падбародку, напэўна, падчас сексу трымаюць прэзерватыў у руках») Ну, літаральна кожная прыгажуня! А калі яшчэ і фігурка зграбная... («Сёння дастала з самай дальняй паліцы шафы джынсы часоў маладосці, а яны на прыгажосці маёй неабдымнай не сыходзяцца. — Муж, — кажу, — чаму ты раней мне не сказаў, што я так адэлеся? Той (здзіўлена): — А што, так можна было?») Вядома, такі «маскарад» не ад добрага жыцця, але, бач ты, як атрымалася?! («У дадатак да фігі ў кішэні зараз можна і язык пад маскай паказаць»). Дзяўчатам нават фарбавацца не трэба, каб схадзіць, напрыклад, у краму. Маску надзела і пайшла сабе, ніхто нічога не заўважыць. («Ніколі не гаварыце жанчыне, што ў яе прыгожыя вусы. Нават калі яны вельмі-вельмі прыгожыя. Не трэба»). А інтрыгі колькі? Родную жонку можна на вуліцы не пазнаць! («Яны вельмі плакалі і ўсё ніяк не маглі развітацца: ён ад'язджаў у камандзіроўку, а яна — да маці ў іншы горад. А сустрэліся ў Турцыі на адным курорце...»)

Ну, гэта пра тых, хто працягвае хадзіць на работу. («Лічу, што калі ў канцы працоўнага дня ў цябе не трэнула вена ў воку, дык цябе трэба пазбаўляць прэміі»). А многія ж шчыруюць на аддаленцы або ўвогуле знаходзяцца на самаізаляцыі. Першым яшчэ хоць ёсць чым заняцца. («Мне падабалася мая ранейшая работа. Але жонка сказала, што ўсё жыццё працаваць кіроўцам канала немагчыма»). З другімі некалькі больш складана. Яны ж таксама людзі, і нішто чалавеча ім не чужое. («— Дарагая, чаму ты перастала сачыць за сабой? — Я сябе ні ў чым не падазраю»). Часу процьма, а чым заняцца? («Вы ведаеце, на каранціне дома зусім не сумна! Але як такое можа быць, што ў адным пакеце рысу 2789 зярнят, а ў іншым — 2804?») Дарэчы, пра... грэчку. Усё памятаюць, як напачатку многія кінуліся нароўні з туалетнай паперай набываць яе? Відаць, некаторыя стварылі добрыя запасы, таму што з'явіўся новы трэнд. Вы не паверыце — пайшла мода на... бровы з гэтых круп. («— Сёння на вячэру ў нас грэчка? — З чым? — З чым я цябе і віншую!») Плюс клей. Што цікава, захапляюцца такой «творчасцю» выключна рускамоўныя блогеры. Еўрапейцы і амерыканцы не разумеюць гэтай любові да аднаго з нацыянальных харчовых сімвалаў славян. («Наш чалавек непераможны! Як купіць гарэлку ў супермаркце пасля 22 гадзін, калі яе продаж забаронены? Трэба ў гандлёвай зале адкрыць бутэльку і глынуць змесціва. Ахова прымусяць аплаціць яе!»)

І яшчэ пра «нашага» чалавека. У Расіі на фоне заклікаў улад заставацца дома напачатку эпідэміялагічнай сітуацыі выраслі продажы сродкаў кантрацэпцыі і тавараў для дарослых: апроч прэзерватываў попыт павялічыўся на касцюмы медсясцёр і карты «Камасутра». («Васьмікласнік Антон 17 разоў перачытаў «Чырвоны каптурок», але так і не знайшоў хоць бы аднаго супадзення з тым фільмам, які ён знайшоў у бацькі ў шафе»). Продажы тавараў для дарослых тады выраслі на 300 працэнтаў у параўнанні з аналагічным перыядам мінулага года, як падлічылі па запыце «Газеты. RU» аналітыкі Ozon. У сярэднім пакупнік браў па тры-пяць упаковок прэзерватываў і лубрыкантаў. («Падчас паўстання машын галоўнае — быць далей ад фабрыкі вібратораў»). Зразумела, тут жа нарадзіліся жарты накшталт «не цукар і туалетную паперу з грэчкай трэба было першапачаткова хапаць».

І што б вы думалі, тыя словы пра прэзерватывы былі прарочымі: яны сталі... дэфіцытам. Малайзійская кампанія Kagex Bhd, якая вырабляе кожны пяты кандом у свеце (найбольш вядомы брэнд на ўсходне-еўрапейскім рынку — Durex), закрылася з прычыны строгага каранціну. («Ешце больш часнаку. Гэта не дапамагае супраць каранавіруса, але трымае іншых на неабходнай дыстанцыі»). Імгненна ўтварыўся дэфіцыт на сусветным рынку ста мільёнаў прэзерватываў — менавіта столькі кампанія выпускала за тыдзень. («Добрыя дзяўчаты падаўжаюць жыццё, а дрэнныя — напаяваюць яго ўражаннямі»). Урад Малайзіі мусіў даць адмысловы дазвол аднавіць работу з 50-працэнтнай загрузкай. Дзеля гэтага кампанія надалі статус «крытычна важнай вытворчасці». («Што можа быць горш, чым слон у краме з фарфоровым посудам? Вожык на фабрыцы прэзерватываў».)

Дарэчы, у многіх краінах прагназуюць рост нараджальнасці пасля заканчэння каранціну. («Настаўнік інфарматыкі не карыстаецца антывіруснікам. Кажы, што «адчуванні не тыя»). Гэтаж пра прагназуюць, што пасля пандэміі многія пары могуць расставіцца. («— Мама, а хто мой тата? — Не ведаю. Ён быў у масцы»). Прычына банальная: далёка не ўсе былі гатовыя праводзіць так многа часу са, здавалася б, бліжэй і родным чалавекам. («Сяджу на кухні, працую. А палове другой гадзіны ночы заходзіць жонка і заяўляе: «Я замужняя жанчына! Я не павінна, не хачу і не буду спаць адна!» Забрала ката і пайшла ў спальню».)

Таму хочацца пажадаць усім: трымайцеся адно аднаго! Думайце пра пазытыўнае. Смех таксама дапамагае. («Добры жарт — гэта той, за які цябе хочучь забіць, але не могуць, таму што ржуць»). Заставайцеся здаровыя!

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Нецікавых роляў не існуе»

(Заканчэнне.)

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Але ў вас ужо ёсць вопыт і рэжысёрскай работы: сёлета ва ўніверсітэце культуры паставілі спектакль «Каробачка» па п'есе Мікалая Каляды. Якія ўражання засталіся?

— Шчыра кажучы, спачатку было вельмі складана: вялізная адказнасць — пастаноўка, работа над светам, мантаж музыкі. І ў каледжы, і ва ўніверсітэце я атрымлівала спецыяльнасць рэжысёра, але калі застаешся сам-насам з акцёрамі, якім трэба растлумачыць канцэпцыю спектакля і перад кожным удзельнікам паставіць задачу, разумееш, што адных тэарэтычных ведаў недастаткова. Разам з аднакурснікамі вучыліся ўсю ў працэсе — падрыхтоўка спектакля доўжылася паўтара года. Затое цяпер я дакладна ведаю, што найбліжэйшы час мне хочацца прысвяціць акцёрскаму майстэрству. Магчыма, акцёрства акажацца для мяне своеасаблівым этапам на шляху да прафесійнальнай рэжысуры — нават ёсць пэўныя думкі аб магчымых пастаноўках у будучыні. Але перш чым пазіцыянаваць сябе як рэжысёр, я лічу, неабходна напоўніць прайсці акцёрскую школу, адчуць, пастарацца зразумець складаную акцёрскую прыроду. Якраз над гэтым мне цяпер трэба працаваць і працаваць.

— Мне вядома, што касцюмы да спектакля вы таксама падрыхтавалі самастойна. Дзе навучыліся так шыць?

— Напэўна, здагадаўся, што п'еса «Каробачка» ўтрымлівае матывы гогалеўскіх «Мёртвых душ». У той жа час Мікалаем Калядай прапановае і дадатковае значэнне слова: у пачатку твора тлумачыцца, што каробачка — гэта яшчэ і батанічны тэрмін: сухі плод кветкавай расліны. Я падумала: «А гэта ідэя!» Так і астатнія гераніны набылі якасці кветак — дзьмухаўца, вяргіні і маку. Я разумела, што на шыцце пад заказ грошай няма. Трэба штосьці рабіць... Ага, ёсць чырвоная тканіна, з якой можна зрабіць майку для маку. Шыць я асабліва не ўмела — так, гузік прышыць.

Але, дзякуй богу, ёсць інтэрнэт, «Ютуб»: спачатку паспрабавала на машынцы, потым знайшла відэа, як зрабіць патайныя швы ўручную. Гатова! Цяпер мне патрэбны каптурок для дзьмухаўца. Зноў жа знаходжу відэаўрок, як нанізаць матэрыял, каб ён трымаў форму. Шмат ідэй прыходзіла ўжо ў працэсе работы. Напрыклад, сцэнограф падказала мне, што для сквапнай Каробачкі было б добра зрабіць касцюм з кішэнямі. Я раскідала старую вязаную камізэльку — і атрымалася добрая аснова для кішэнек. Вось так за два тыдні прыйшлося асвоіць справу, якая раней не цікавіла.

— А як рэжысёрскі досвед паўплываў на вашу акцёрскую свядомасць?

— Змены сапраўды адбыліся. Раней я не разумела, чаму рэжысёры мне робяць пэўныя заўвагі. «Падумаеш, нагу не так павярнула — гэта ж дробязь, ніхто і не заўважыць», — злавалася я. А цяпер разумею, што не дробязь. Рэжысёр бачыць агульную карціну, і яго абавязак — адшліфоўваць кожную дэталю. Пабыўшы на месцы пастаноўшчыка, адчула, якое ж шчасце, калі артысты табе давяраюць і працягваюць старацца, хоць і самі ўжо вельмі стаміліся, знерваліся. Ды і залатыя словы Станіслаўскага мне цяпер зразумелыя як ніколі: «Пакіньце праблемы за парогам тэатра».

— Ведаю, што за мінулы год вы паглядзелі каля паўсотні спектакляў. Як думаеце, дзякую-

чы якой пастаноўцы не аматар тэатра можа зачаравацца тэатральным мастацтвам?

— У Рэспубліканскім тэатры беларускай драматургіі ёсць спектакль, які я паглядзела ўжо тройчы — і пайду на яго яшчэ і яшчэ. Гэта пастаноўка Шаміля Дыйканбаева «Ціхі шэпт сыходзячых крокаў» — па п'есе Дзмітрыя Багаслаўскага. Упершыню «Ціхі шэпт...» я паглядзела яшчэ падчас вучобы ў каледжы. Добра памятаю свае ўражання: выйшла з тэатра і дзве гадзіны хадзіла па горадзе і плакала... «Нашы бацькі, нашы дарагія бацькі, як жа вам хочацца ведаць, што мы любім вас. І як жа хочацца ведаць нам», — думалася ў той вечар. А якая неверагодная роля ў гэтым спектаклі ў Максіма Брагінца!

«Перш чым пазіцыянаваць сябе як рэжысёр, я лічу, неабходна напоўніць прайсці акцёрскую школу, адчуць, пастарацца зразумець складаную акцёрскую прыроду».

— Яшчэ адно ваша захапленне — паззія. На Бярэзіншчыне — малой радзіме — нават выйшаў ваш пазытыўны зборнік «Маналог Душы»...

— Так, я вельмі ўдзячная бярэзінскай бібліятэцы, што тая дапамагла маім вершам выйсці ў свет — гэта незабыўны падарунак. Цяпер, шчыра кажучы, я пішу ўжо менш, чым раней. Затое сёння больш уважліва, больш строга стаўлюся да сваіх тэкстаў. У такім крытычным пераасэнсаванні творчасці мне вельмі дапамог удзел у пазытыўным шоу «Эшафот»: ты выходзіш са сваёй любоўнай лірыкай да публікі — і невядомасць! Як адрэагуе зала, што я пачую пасля выступлення? Асуджэнне? Пахвалу? Дзіўныя былі пачуцці. Вопыт, безумоўна, найбагацейшы.

Марыя СТРАХ,
студэнтка IV курса
факультэта журналістыкі БДУ.
Фота з архіва герані.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ № 12
ад 19 лютага 2009 года выдана
Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.
Заснавальнікі газеты —
рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
Дырэктар — галоўны рэдактар
СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела
Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.
e-mail: info@vziazda.by

Газета адрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве
«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.
220013, г. Мінск, прасп. Незалежнасці, 79/1.
Тыраж 14.804.
Нумар падпісаны ў 19.30 03.06.2020 г.